

Nyt aion avata suuni
päästellä ulos sanoja
eikä vain valikoituja
harvoja ja harkittuja.

Meinaan pärpättää vähäsen
antaa tulla torjumatta
mitä nyt sattuu-kin-sanoja
pohtimatonta puhetta.

Ottaa niin pahasti päähän,
keljuttaa tosi kovasti,
kun kuuntelee ihmisiä,
perheellisiä isiä,
ja äitejä, naisväkeä.
Sama se on sinkuillakin,
kaikille on tuttu juttu:
Tuo tilanne työelämän,
markkinat nuo mahdottomat:
vähennetään vain väkeä,
korvata ei karkulaista,
eläkkeelle lähtenyttä,
sairastamaan siirtynyttä,
ja jos yksi on lomalla,
ei oteta tilalle toista.

Hommat siirretään vain muille,
eikä kantaasi kysytä,
tee jos työstäsi välität,
paikkasi pitää haluat.
Tekevät kuin hullut työtä,
niska paksussa limassa,
ahdistus on aina läsnä,
kova kiire kintereillä,
hätä, hoppu haalarissa,
stressi työtakin sisällä,
kravatissakin puristus.

Aina vaaditaan enemmän,
kun on tehtävä tulosta,
oltava tosi tehokas,
niin varma ja uskottava.

Uupuneita on useita,
moni loppuun jo palanut,
osa täysin sammuksissa,

kadonnut kipulomille.

Toiset taas on työttöminä,
vailla palkkauksen iloja,
arjen tuomaa arvostusta.
On monia masentuneita,
turhautuneita, noloja,
kun ihmisarvo on kadonnut
usko itseensä hävinnyt.

Mitä järkeä on tässä,
voisiko joku sanoa?
Tai ei tarvitse sanoa,
tajuaa tuon tyhmempikin,
ymmärtää ihan jokainen:

Tässä ei ole älyä,
eikä mieltä minkäänlaista.
Syylistä jos etsii siihen,
vian vanhan saa tavata:
sen sai aikaan herruus euron,
ylivalta tuon valuutan,
kysymys on taas rahasta.

Mitäpä siis ihmisestä,
kuka huolehtii hänestä,
välittää edes vähäsen?

Miten perheet pärjäälevät,
kuinka nuoret suoriutuvat,
lapset heitteille jätetyt,
vallan ilman vanhempia,
ne kun on uhrattu uralle.

Ihminen on Luojan luoma,
luontokappale elävä,
palanen kokonaisuutta.
Kysymys ei ole koneesta
eihän se ole robotti,
miksi siis järkensä unohti,
tukahdutti tunteensakin.,
arvot kantoi alttarille,
temppeliin talouselämän.

Työ on tärkeä asia,
elämän sisällön tuoja,

mutta myöskin voimaa vievä,
uupumista aiheuttava,
jos sitä on liian paljon,
tai jos on ihan viraton,
vailla toimen touhukkuutta,
töiden tuomaa tyydytystä.

Onhan kaikella rajansa
niin myös tälläkin jutulla,
paras että nyt lopetan
tähän päätän pärpätyksen.